

anda." Nenda se, kel otsekohhest meelt on, omma suud tundma ning tunniõtama, pea kül õrramoistab, mikspärrast tedda kariistakse, ja õnnekõ temmale, kui sest parrandamist püab. Parrandamisseks joudis ka Liso se uus pölli, mis sest aiast kätte tulli, kui funninga proua kehrajaks olli sanud; töleggeminne, mis enne ennamist waasta meest olli, joudis nüüd temmale rõmukõ, ja üllepea olli temma, endise waasto arvata, head ossa töösiemaks läinud, mitte ükspsais nis tö juure, waid ka hinge párrast püdis temma hoolt kanda ja kartis Jummalat, auustades. — Mitme aia párrast sai Liso ka ommaest emmaest sannumed kätte. Emma kül ep olnud nenda tervisse jures kui enne, agga rõmustas rahiva suust kuuldes, et tüttar peab ussin töteggia, ja funninga proua temmagaga hästi rahvul ollema. Emma iggatseb tütre jäalle nähhha sada, ja annab nou wahhest lubba paljuda kojo tulla. Liso himmo teggi ammu jo armsa emma kaela ümber hakkada, liati nüüd et kulis t-

ba wahhest häddalissee ollewad; küsitsi sepärrast kohhe ülleratia käest, mis temma kül arivab, kas peaks funninga proua lubba andma, et wahhest emma juure wõõraks minna. Ülleratia kostis: Ei ussu minna mitte, et sedda lubba antakse; ep olle veel pooltki aastat täis, et siin olled, ei tohhi minna ni pea sinno eest palwed tehha. Mis siis muud kui kannatada ja lotusfest kinnipidada, ehk Jummal aitab eddespidi nou korda sata.

Funninga proua olli üks wågga kallis hingekõ; temma kasvatas omma kusloga paljo waessi lapsi, erdda iseshonetes peti, koliti, ja sedda mõda kui tuggevamaks said, ka mondasugguse tõle juhhatati. Ra murretsetes funninga proua mitme häddalissee linnimesele tööd ja leiba kätte, aitides nenda niefi toita, liati fallil aial. Sureb hones ollid kehrajaid ja kuddujaid täis, agga Liso se sai õnnekõ, et funningas isse tedda omma prouale olli küttnud, tedda juhhatati